

нито да се намери, нито да се наспи. Като сърна бѣгаше предъ другитѣ, боса и разчорлена. Катерѣше се по крайпжтнитѣ могили, останали отъ незнайно време, — отъ високо да разгледа голѣмитѣ нивя и селата, потопени въ жълтия смѣхъ на лѣтото. Нѣмаше край нейната радостъ отзарана, когато съгледа единъ бѣлъ щъркелъ, който стѣпваше бавно по камъчкитѣ и навеждаше глава надъ голѣмата рѣка. Щъркелъ никога не слизалъ въ Одаитѣ.

Тая вечеръ дѣдо Гено ѝ гадаеше.

Тя стоеше съ протегната ржка, като агне на Гергьовденъ, първата година, когато рано сутринята овчарѣтъ отвори врачката и спре очи на него. Чака бѣлото агне и не знае, дали нѣма да го метне стопанинѣтъ на раменетѣ си, курбанъ да го стори, или ще му отвори кошарата, да припне по широкото поле.

Затаила бѣше дѣхъ Вела, а той, захапалъ орѣховата си луличка, подигаше лѣвата си вежда, свиваше очи, пипаше мургавата дѣсница, втречено мислѣше и четѣше сждбината на момичето.

— Кажи, какво пише!

— Чакай...

— Вижъ какъвъ си, недей ме мжчи де!

— Не си преваряй късмета, пиле. Нека да видя хубаво. Че то не сж слова да ги разчета, а орисия. Чакай, не пѣрполи като